

El mestre de Borriana

Joan Garí

PRATS | CAMPS

L'ofici de lector

JOAN GARÍ

Edició i estudi introductor
d'Anna Esteve
Publicacions de la
Universitat de València
València, 2016

Mai no he tingut sort amb els meus veïns. Gent cridanera, sorollosa, malcriada amb un accent del nord de França molt desplaent. Jo no suportava quan el rei de la trepa explicava acudits ineptes i cridava el nom del seu fill en plena nit. Quentin ! Quentin! Una nit abans que arribés l'algtzür, va fugir amb la seua tribu. Bon vent i barca nova!

A la revista EL TEMPS, en canvi, tinc un veí de luxe, tot un cavaller: don Joan Garí. Les nostres ressenyes se segueixen a la mateixa pàgina mes rere mes. El mestre de Borriana ha tingut la bona pensada de proposar als lectors una antologia de la seua producció crítica publicada per aquesta revista i pel diari *Ara*. Les ressenyes de Garí, com les de Lluís Muntada i Vicenç Pagès Jordà, no són pas opinions d'un crític sinó peces signades per escriptors autèntics. Contràriament als crítics professionals, Joan Garí mai no oblidava que "c'est une entreprise étrange" ("és una empresa estranya") d'escriure una novel·la per parlar com Molière. Garí és un home bo que abomina la violència verbal i física. Amb ell, no ens encararem amb cap assassinat literari, cap dansa salvatge amb la cabellera de l'enemic a les mans. No! Els seus articles són petites rajoles plenes

de bellesa, finestres d'intel·ligència lluminosa. Bon coneixedor del francès i de l'anglès, Joan Garí s'allista a les confraries dels proustians i dels enamorats de Montaigne que sol citar. "Unes poques pàgines de la *Recherche* eren el meu desdèjuni: un banquet que només esglaiaria els partidaris del menjar macrobiòtic, o vegetarians desorientats sense una mica d'imaginació". La seua curiositat intel·lectual no es desmenteix mai i llegeix moltes traduccions. Dóna consells de lectura judiciosos que el lector seguirà amb profit. L'única discrepància seriosa que tenim és quan celebra els mèrits del nul·líssim Laurent Binet, els escrits del qual presenten l'interès del manual d'ús d'un tractor redactat en uzbek medieval. A través de les seues ressenyes, es va perfilant tot un cànon discret de la literatura. Esperí que aquest llibre doni ganes als lectors d'endinsar-se per l'obra tan bella de Joan Garí. Amb tota la meua subjectivitat admiradora em permetreu recomanar-vos dos títols: el seu dietari *Les hores fecundes* (Premi d'Assaig Bromera, 2002) així com el seu magistral *Viatge pel meu país* (Premi Mitrofan, 2012) que m'ha entusiasmat tot i que visc tan lluny de la Catalunya tropical on els escriptors són tan bons i les nits inoblidables.